

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
25 У. 6112/16
Дана 21.04.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским помоћником Данијелом Поповић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца „А.А.” предузећа за трговину и услуге д.о.о. из ..., ... број ..., кога заступа Маријана Ступар, адвокат из Београда, улица Баба Вишњина број 19, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, број 148-05-039-00-266/4-2016 од 03.03.2016. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 21.04.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, број 148-05-039-00-266/4-2016 од 03.03.2016. године и предмет враћа туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Управа царине, Комисија за жалбе Управе царина да тужиоцу „А.А.” предузећу за трговину и услуге д.о.о. из ... накнади трошкове управног спора у износу од 7.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Царинарнице Београд, 02 број У/І-1762/2014 од 18.11.2015. године, којим је, у смислу члана 209. став 5. Уредбе о царински дозвољеном поступању са царинском робом, пуштању царинске робе и наплати царинског дуга, (Сл. гласник РС”, бр. 127/03...96/09) одбијен приговор тужиоца на Записник о контроли прихваћене декларације за робу стављену у слободан промет по ЈЦИ УВ-4 број 25984 од 21.09.2010. године ЦИ Лука Београд.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог због погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене закона и повреде правила поступка, па предлаже да га суд поништи и предмет врати на поновно одлучивање, или да реши управну ствар тако што ће уважити тужиочев приговор изјављен на Записник о контроли прихваћене декларације за робу стављену у слободан промет, па се поништава ЈЦИ УВ-4 број 25984 од 21.09.2010. године, ЦИ Лука Београд и обавезује тужени да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у висини од 6.000,00 динара за састав тужбе по АТ и трошкове таксе по одмерању суда. Наводи да је тужени, тј. Царинарница, супротно ставу из пресуде Управног суда 19 У. 15364/12 од 10.04.2014. године и супротно вољи уговарача, царинску вредност увезене робе утврдила погрешно и без правног основа применом члана 45. Царинског закона. Оспорава да је у конкретном случају царинска вредност увезене робе могла бити утврђена применом метода „б” „остали расположиви подаци” из члана 45. Царинског закона коришћењем података на сајту www.alibaba.com истичући да му изјашњење од 23.05.2014. године није достављено на изјашњење, и да није био упознат са тим да је формирана комисија. На изнети начин, сматра да су повређени члан 9. и 10. Закона о општем управном поступку, а тужилац ускраћен у праву да се упозна са доказима изведеним у поступку. Наводи да је поступање Царинарнице супротно одредбама члана VII Општег споразума о царинама и трговини и Протокола уз Споразум о примени члана VII Општег споразума о царинама и трговини јер се царинска вредност увезене робе утврђује на основу стварне вредности увезене робе, или исте робе на основу члана 40. - 44. Царинског закона, а не на основу података сајта без податка о времену које је приближно времену увоза. Указује на одредбе члана 39. - 44. Царинског закона према којима се царинска вредност неће одређивати према систему који омогућава да се у царинске сврхе прихвати више од две могуће вредности, а на интернету – сајтовима има далеко више од два податка о цени предметне робе. Стим у вези наводи да је изостала оцена да ли је пријављена цена била у оквиру објављеног распона, те да ли се могла прихатити као трансакцијска. Истиче да у решењу Царинарнице нису наведени разлози због којих се царинска вредност није могла утврдити применом члана 39. - 44. Царинског закона, тј. као трансакцијска иако је то правило, према одредбама члана VII Општег споразума о царинама и трговини, из чега, по оцени тужиоца, произлази да Царинарница није поштовала хијерархијски принцип примене метода утврђивања царинске вредности, већ је ову утврдила применом последње прописаног метода. Навео је и то да од 2008. године има више од 430 царињења идентичне или сличне робе, исте врсте, количине, вредности порекла и начина куповине, чија куповина је регулисана детаљно уговором и анексом, и да је у свим тим ситуацијама тужени прихватио пријављену вредност као трансакцијску и ове нису оспорене од стране Царинарнице те су могле послужити као трансакцијске вредности на основу којих је царинску вредност требало утврдити и у конкретном случају. Указао је и на то да се ради о увозу текстилне робе, пореклом из Кине, те да такву робу није увозио само тужилац и да је Царинарница у свом информационом систему имала ове податке, те да је применом ових царинска вредност могла бити одређена као трансакцијска. Навео је и то да у решењу туженог, као и решењу Царинарнице није наведено о каквим неусаглашеностима се ради и да су ове могле бити отклоњене.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у одговору на тужбу, оспорио је ове, те је остајући у свему код разлога оспореног решења предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења, тужени је одлуку из диспозитива донео јер је нашао да је Царинарница, након правилноведеног поступка, по примедбама из пресуде Управног суда 19 У. 15364/12 од 10.04.2014. године, и прибављеног изјашњења од 23.05.2014. године Комисије ЦИ Лука Београд, која је у свему остала код навода из записника од 04.10.2010. године и 24.02.2012. године – да је цена робе утврђена правилно, правилно применивши одредбе члана 209. став 5. Уредбе о царински дозвољеном поступању са царинском робом, пуштању царинске робе и наплати царинског дуга, а у вези члана 96. став 1. Царинског закона, правилно одбила приговор жалиоца на Записник о контроли прихваћене декларације за робу стављену у слободан промет по ЛЦИ УВ-4 број 25984 од 21.09.2010. године ЦИ Лука Београд. Ценећи наводе жалбе, тужени налази да се овима неосновано оспорава правилност решења Царинарнице јер из Мишљења стручне службе туженог произлази да је Царинарница правилно царинску вредност предметне робе утврдила применом метода вредновања „6”, у складу са чланом 45. Царинског закона, на основу расположивих података, према подацима са сајта www.alibaba.com, који одговарају времену увоза предметне робе. У вези коришћења наведеног метода вредновања, у оспореном решењу је наведено да вредност робе није утврђена према подацима о претходним царињењима истоветне, односно сличне робе у смислу члана 40. и 41. Царинског закона, већ применом члана 45. истог закона, због чега су могућа разумна одступања, те да су у конкретном случају коришћени подаци из времена које представља исто или приближно исто време, те да предметна роба представља робу широке потрошње која није подложна осцилацијама у погледу промена цене у краћем временском интервалу и да је сасвим логично да посматрани период који служи за поређење може да буде дужи. Притом је наведено да то што се на појединим прилозима не види датум упита, представља технички податак везан за обраду податка од стране рачунара и да није сметња за коришћење тих података. Сагласно изнетом, по оцени туженог Царинарница је утврдила правилно вредност предметне робе, на основу прибављених и наведених података из којих произлази да је имала у виду најнижу вредност из датог распона цена, усклађену за комерцијални ниво, количину и паритет и да ни у једном случају цена робе није утврђена на основу вредности која је виша од две вредности. Ценећи наводе жалбе којима се указује на ранија жалиочева царињења, тужени је нашао да Царинарница исте није могла да прихвати јер је дошла до нових чињеница које се тичу конкретног спољнотрговинског посла а које се тичу неусаглашености поднете

документације са којих разлога основано сумња у претходна прихваћена царињења, а и ова су свакако могла бити предмет накнадне контроле, са којих разлога и нису могла бити прихваћена у смислу члана 40. и 41. Царинског закона, као релевантна. Притом је наведено и то да према приложеној документацији несумњиво произлази да је ова очигледно неусаглашена и некомплетна јер је по приложеној фактури део робе италијанског порекла, а део чешког те је нејасно где се налази фабрика чије је стање расчишћавано. Ценећи наводе жалбе о ускраћивању права на изјашњење и указивање на повреду члана 9. и 10. Закона о општем управно поступку, тужени је нашао да нису основани јер је жалилац учествовао у поступку, а записници чију доставу жалилац тражи, по ставу израженом у пресуди Управног суда 7 У. 2695/12 нису доказно средство, у смислу члана 149. ЗУП-а.

Према списима предмета произлази да је тужилац по ЈЦИ УВ-4 број 25984 од 21.09.2010. године ЦИ Лука Београд пријавио увоз, из Словеније робе – обуће за коју је царинску вредност пријавио по рачуну пошиљаоца робе број 10297 од 31.08.2010. године. У поступку контроле пријављеног увоза Царинарница је оспорила правилност пријављене царинске вредности налазећи да се због неусаглашености документације пријављена вредност не може прихватити као трансакцијска и да ова, у смислу члана 45. Царинског закона, према расположивим подацима, са сајта www.alibaba.com износи више, те је ову утврдила записником од 22.09.2010. године. Ценећи приговор тужиоца и проводећи поступак по примедбама туженог у вези налога из пресуде Управног суда 19 У. 15364/12 од 10.04.2014. године Царинарница је нашла да приговор није основан јер је царинска вредност увезене робе утврђена у распону прерачунатих цена, а с обзиром на карактеристике и квалитет робе који су утврђени њеним физичким прегледом по извршеном прерачуну исказаног износа у USD на EUR, према курсу на дан прихватања царинске декларације, по јединици мере, како је назначено у табели.

Чланом 45. став 1. Царинског закона („Службени гласник РС”, бр. 18/10, 111/12), прописано је да се царинска вредност увезене робе која се не може утврдити у складу са одредбама члана 39. до 44. овог закона, утврђује на основу расположивих података у Републици Србији, уз примену метода усклађених с принципима и одредбама: 1) Споразума о примени члана VII Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године, 2) члана VII Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године и 3) овог закона.

Према одредбама става 4. истог члана закона, царинска вредност утврђена у складу са одредбама овог члана треба да се у највећој могућној мери заснива на претходно утврђеним царинским вредностима. Методи вредновања, који се примењују у складу са овим чланом, су методи наведени у чл. 40. до 44. овог закона, а разумна одступања у њиховој примени морају да буду у складу са принципима и одредбама наведеним у ставу 1. овог члана.

Према изнетом произлази да се царинска вредност увезене робе утврђује у складу са одредбама члана 39. до 44. Царинског закона, тј. као трансакцијска

вредност (чл. 39); према трансакцијској вредности истоветне робе (чл.40.), трансакцијској вредност сличне робе (чл. 41.), продајној јединичној цени (чл. 43.), обрачунатој вредности (чл.44.), на начин како је то регулисано наведеним одредбама закона. За случај да се царинска вредност увезене робе не може утврдити на основу наведених, прописаних, метода вредновања утврдиће се на основу расположивих података у Републици Србији применом метода усклађених са принципима и одредбама члана VII Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године (који регулишу, тј. прописују хијарархијски методе утврђивања царинске вредности увезене робе) и Царинског закона. Притом, тако утврђена царинска вредност (према ставу 4. истог члана закона) треба у највећој могућој мери да се заснива на претходно утврђеним царинским вредностима, стим да се царинска вредност утврђује применом метода вредновања из члана 40. до 44. закона а разумна одступања у њиховој примени морају бити у складу са принципима и одредбама наведеног споразума и чл. 40. до 44. Царинског закона.

Према изнетим разлозима оспореног решења, као и првостепеног, не може се утврдити применом ког метода вредновања прописаног чл. 40. до 44. Царинског закона је у конкретном случају утврђена царинска вредност увезене робе, јер овај није наведен. Притом је нејасно применом којих критеријума је вршено усклађивање у одсуству којих података се не може несумњиво оценити да су одступања разумна тј. у складу са прописаним начином утврђивања царинске вредности. Према решењу Царинарнице, царинска вредност је утврђена у распону прерачунатих цена а с обзиром на карактеристике и квалитет робе који су утврђени њеним физичким прегледом. За разлику од оваквих параметара – усклађивање с обзиром на робу, у оспореном решењу је наведено да је Царинарница имала у виду најнижу вредност из датог распона цена и да је ову усклађивала за комерцијални ниво, количину и паритет. Дакле, применом критеријума који се односе на карактер спољнотрговинског промета, а не на основу карактеристика предметне робе. Осим изнетог, напред наведени наводи решења Царинарнице немају упориште у записнику о контроли прихваћене декларације од 22.09.2010. године (када није прихваћена пријављена царинска вредност и када је утврђена царинска вредност предметне робе), јер је за опис робе, само, наведено: НОВА, ЛО. КВАЛИТЕТ. С обзиром на овакве наводе о роби и одсуство разлога о карактеру пријављеног промета, нејасној је на основу којих параметара је (записником од 04.10.2010. године) царинска вредност увезених дечијих чизама од скаја утврђена у висини од 3,50 еур/кд, односно зашто није прихваћена пријављена вредност од 0,53 и 0,57 еур/кд, и није оцењено да ли је ова у распону од 0,50 – 10,00 еур/кд; и зашто је царинска вредност за мушке патике од скаја утврђена у висини од 4,25 еур/кд, тј. зашто није прихваћена пријављена вредност од 0,99 еур/кд, и није оцењено да ли ова у распону од 0,50 – 10,00 еур/кд. У наведеном записнику нису изнети недостајући подаци, а овим записником је разматрана ваљаност поднете документације уз ЛЦИ и закључено је да је прегледом робе утврђено да је увезена роба, слична са робом са сајта [www. alibaba.com](http://www.alibaba.com), али није наведено на основу којих карактеристика робе је утврђена њена сличност. У вези са тим, уколико је царинска вредност утврђена према трансакцијској вредности сличне робе, тј. уколико је ова утврђена применом метода вредновања из члана 41. Царинског закона, ставом 4. овог

члана прописано је да се за случај постојања више од једне трансакцијске вредности сличне робе, примењује најнижа трансакцијска вредност. Осим изнетог, како у списима предмета нема несумњивих података о пореклу предметне робе (што је констатовано и у оспореном решењу) нити о њеном произвођачу, нејасно је како је сличност увезене робе утврђена управо са робом са сајта [www. alibaba.com](http://www.alibaba.com).

По оцени суда, одредбу члана 45. Царинског закона у вези члана VII Општег споразума о царинама и трговини из 1994. године, тј. за случај да се пријављена царинска вредност увезене робе, не може прихватити као трансакцијска у смислу члана 39. Царинског закона, и када постоји немогућност утврђивања царинске вредности применом других метода вредновања хијерархијски прописаних у чл. 40. до 44. Царинског закона ваља применити тако да је царински орган овлашћен да царинску вредност увезене робе утврди применом члана 45. на основу, тј. коришћењем расположивих података у Републици Србији, али из наведених, конкретних околности несумњиво има произлазити да је први метод чијом се применом може утврдити царинска вредност увезене робе управо метод из члана 45. Царинског закона, стим да се и за тај случај царинска вредност увезене робе има утврдити применом метода чији је редослед примене хијерархијски прописан, уз разумна одступања.

Са напред изнетог, налазећи да у оспореном решењу, као ни у првостепеном, нису наведени разлози (осим разлога о немогућности утврђивања царинске вредности применом члана 39. Царинског закона), о немогућем утврђивању царинске вредности применом метода прописаних чл. 40. до 44. закона, те да није наведено применом којег метода из члана 40. до 44. Царинског закона је у конкретном случају утврђена царинска вредност, а притом нису изнети разлози везани за усклађивање вредности, суд налази да је утврђена царинска вредност утврђена произвољно, што је у супротности са одредбом члана 45. став 2. тачка 7. Царинског закона којом је прописано да се царинска вредност, у складу са одредбама овог члана, неће утврђивати, између осталог, произвољним вредностима.

Суд је ценио наводе тужбе којима се тврди да је пријављена царинска вредност увезене робе њена стварна вредност, па налази да ови, с обзиром на стање документације поднете уз предметни царински документ, о којој је дата оцена у оспореном решењу, а ту оцену суд прихвата као правилну, не могу бити од утицаја на доношење другачије одлуке суда. Ово стога јер се у смислу члана 39. Царинског закона уговорена вредност увезене робе прихвата за царинску вредност под условом да је ова и њена трансакцијска вредност, што тужилац са поднетом неусклађеном документацијом није доказао.

Такође, суд је ценио и наводе тужиоца којима се оспорава ваљаност прибављених расположивих података с обзиром да нису из времена увоза, па налази да је правилно нашао тужени да ови нису основани, јер је, у смислу члана 45. Царинског закона, допуштено разумно одступање, а у конкретном случају, имајући у виду да се ради о роби широке потрошње која није сезонског карактера, о чему су у оспореном решењу, такође, дати разлози, налази да ови наводи нису од утицаја на доношење

другачије одлуке суда.

Суд је ценио и наводе тужбе којима се указује на учињене битне повреде правила поступка па налази да ни ови нису основани. Ово стога јер у смислу Царинског закона и Закона о општем управном поступку, записници Комисије туженог органа, тј. првостепеног органа представљају стручне радње радних тела органа управе, чијим прихватањем ови постају садржај образложења решења, а странка се доставом решења упознаје са стручним мишљењем и на ово има могућност изјашњења – оспоравања, жалбом против решења.

Са напред изнетог, налазећи да одлука туженог о правилности решења Царинарнице нема упориште у списима предмета, и напред наведеним одредбама Царинског закона, што предстаља повреду члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Сл. СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и „Сл. гласник РС”, бр. 30/10), којим је прописано да образложење решења садржи, између осталог, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а што чини погрешну примену закона на штету тужиоца, суд је на основу члана 42. став 1. ЗУСА-а тужбу уважио и одлучио као у диспозитиву пресуде под I, стим што су примедбе суда, а сагласно одредбама 69. истог закона обавезне за тужени орган.

Одлука из става II диспозитива пресуде, суд је донео на основу члана 154. и 163. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 71/11, 55/14) који се на основу члана 74. ЗУС-а сходно примењује у управном спору, тако што су тужиоцу одмерени трошкове, и то за састав тужбе преко адвоката, у износу од 6.000,00 динара, колико је поднетом тужбом тражено, и на име таксе за тужбу 390,00 динара и пресуде 980,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.04.2017. године, 25 У. 6112/16

Записничар
Данијела Поповић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ